

Halsoverkop

OP STAGE IN SPANJE VIEL **KIMBERLEY** VOOR DE **COLOMBIAANSE** ALVARO

Kimberley (22): "Ik heb altijd iets met Spanje gehad. De taal, de vriendelijke mensen, de warme cultuur: ik voel me er erg thuis. Vandaar dat ik de laatste stage van mijn opleiding travel & hospitality graag in een Spaans hotel wilde doen. En zo belandde ik in juli 2021 in Estepona, vlak bij Marbella. Bij aankomst stelden mijn kamergenoten me voor aan de Colombiaanse Alvaro, die in het hotel werkte als kok. In het Engels zei hij wie hij was en ik deed dat in het Spaans. In Nederland had ik al redelijk wat Spaans geleerd en dat maakte duidelijk indruk op Alvaro, die vier jaar ouder was dan ik. Een paar avonden later kletsten we bij collega's thuis heel lang met elkaar. Ik merkte dat hij geïnteresseerd was in mij en ik zag hem ook wel zitten. Hij was aardig en knap en hield net als ik van werken in de toeristensector. De volgende dag vroeg hij me mee naar

'Hij gaf me een kus, maar volgens hem was ik degene die de eerste move maakte'

Marbella. Voordat we ons omkleedden, gaf hij me een kus. Volgens hem was ik degene die de eerste move maakte, maar ik weet zeker dat hij het was, haha. In elk geval: het voelde meteen bijzonder en binnen een week hadden we iets. Na mijn stage van bijna vier maanden moest ik terug naar Nederland voor de afronding van mijn opleiding. Alvaro ging met me mee en dat vonden mijn ouders best spannend: ik woonde nog thuis en

opeens logeerde er een Colombiaan bij hen die ze niet kenden en met wie ik me in Spanje wilde gaan settelen. Dat ze het allemaal wat snel vonden gaan, begreep ik wel. Maar nadat ze Alvaro hadden leren kennen, hadden ze er vrede mee.

Na een week in Nederland gingen Alvaro en ik tijdelijk bij Alvaro's moeder en zusje op Gran Canaria wonen. Zijn werk in het hotel in Estepona was afgerond en er was niks wat ons daar hield. Tot mijn grote geluk kreeg ik niet veel later werk bij een Spaans klantenservicebedrijf, wat ik vanuit huis kon doen. Ook Alvaro vond nieuw werk en zo konden we na een aantal maanden terug naar Estepona, waar ons avontuur begon. Nu wonen we er al bijna een jaar en het gaat hartstikke goed tussen ons!"

verliefd...

... op een man uit het buitenland. Het buitenlandse avontuur van Kimberley, Carina, Kim en Romy nam een heel andere wending toen ze smoorverliefd werden.

VOOR DE URUGUAYAAN JORGE BRAK CARINA HAAR RONDREIS AF

Carina (43): "Het gebeurde op 4 maart 2019. Ik was al twee maanden alleen op reis door Zuid-Amerika, toen ik in Uruguay aankwam. Daar huurde ik een huisje voor vijf dagen in Montevideo, de hoofdstad. De bedoeling was dat ik daarna nog twee weken verder reisde, maar dat is er nooit van gekomen. Want toen ik Jorge op de eerste dag van mijn verblijf in Uruguay via Tinder ontmoette, was ik op slag verliefd. Via Google Translate had ik me in het Spaans voorgesteld en hij reageerde in het Engels. Dezelfde avond haalde hij me met zijn auto op. Toen bleek dat hij net als ik zijn berichten online had vertaald en helemaal geen Engels sprak. Zaten we daar, via onze telefoons met elkaar te praten! Toch maakte het niks uit: voor ons allebei was het liefde

op het eerste gezicht. Zijn looks, zijn warme uitstraling, ik voelde me meteen heel vertrouwd en wilde niet meer bij hem weg. Onze eerste date duurde daarom drie weken. Al die tijd verbleef ik bij hem. Daarna moest ik terug naar Nederland. Een paar maanden later kwam Jorge voor drie maanden naar mij toe. Dat we meteen al praktisch samenwoonden, voelde niet

'Onze eerste date duurde meteen drie weken'

raar. Het was alsof we dat al jaren deden. Helaas kwam er ook aan dit fijne samenzijn een einde toen zijn toeristenvisum na drie maanden afliep. Wat volgde, was een hoop heen en weer gereis, zodat we in elk geval

bij elkaar konden zijn. Totdat corona kwam en ik anderhalf jaar niet naar Uruguay kon. Jorge mocht tussen de lockdowns door sporadisch hierheen komen, maar het was niet altijd zeker of er vluchten gingen. Ook konden de regels elk moment weer veranderen, dus het was erg onzeker en stressvol voor ons allebei. Maar we sloegen ons erdoorheen en in maart vorig jaar trouwden we. Niet zozeer omdat we dat graag wilden, maar het is zo makkelijker om ons ergens in Europa te settelen. Nu wonen we op Mallorca, zodat we allebei in een nieuw land een bestaan kunnen opbouwen. Natuurlijk missen we onze familie en vrienden, maar dat we nu elke dag samen zijn, maakt ons gelukkiger dan ooit!"

DE JONGE **KAAPVERDIAAN** DÉNIS VEROVERDE **KIMS** HART

Kim (33): "Mijn solovakantie naar Kaapverdië vorig jaar juni bestond uit vier dagen op het eiland Sao Vicente en vier dagen op het eiland Sal. Precies op de laatste dag op Sao Vicente ontmoette ik Dénis. Hij werkte in het restaurant waar ik wat ging eten en ik vond hem meteen heel knap. We raakten aan de praat en voegden elkaar toe op Instagram. Dénis vroeg of ik na zijn werk met hem mee wilde naar het strand. Ah, dacht ik, het is er zo één, laat maar zitten. Ik ben geen type voor een nachtelijk avontuurtje en nadat ik vriendelijk had bedankt en wegging, stuurde hij me na zijn dienst een berichtje of hij bij mij mocht langskomen. *Oké, alleen om te praten*, antwoordde ik. Zo gezegd, zo gedaan. Die nacht praatten we urenlang op het dakterras van mijn appartement. Ook volgde er een zoen, maar daarna namen we afscheid, omdat ik de volgende ochtend vroeg op moest voor mijn reis naar Sal.

Daarna bleef hij contact met me zoeken. Hij zei eerlijk dat hij met nog iemand anders aan het daten was, maar dat hij

mij ook heel leuk vond. Tja, daar kon ik niet zoveel mee, dus eigenlijk wilde ik het erbij laten. Hij was ook ruim zes jaar jonger dan ik. Maar Dénis gaf niet op. 'Dan moet je in ieder geval stoppen met daten', zei ik daarom stellig.

**'Ah, ben jij er zo één,
dacht ik – maar hij
gaf niet op'**

Terug in Nederland appten en belden we elke dag. Ik moest veel aan hem denken en na een maand ging ik terug naar Kaapverdië om met Dénis opnieuw een week naar Sal te gaan. Ondanks een moeilijke start – mijn opa overleed en ik werd ziek – hadden we het fijn samen. We besloten voor elkaar te gaan en in september ging ik weer twee maanden naar Kaapverdië. Het scheelde dat ik mijn

werk als coach ook online kon doen. Toen mijn toeristenvisum afliep, moest ik tussendoor even terug naar Nederland om een nieuw visum te regelen en mijn koophuis te verhuren. Maar inmiddels ben ik sinds begin december weer in Kaapverdië en we zijn heel gelukkig samen. Hoe het verder zal gaan, weet ik nog niet. Ik krijg makkelijker een visum dan Dénis, dus voorlopig blijven we in Kaapverdië. Het belangrijkste voor ons is dat we samen zijn."

IN EEN ZUID-AFRIKAANSE BIOSCOOP SPRONG DE VONK OVER TUSSEN ROMY EN DUKE

Romy (27): "In 2016 liep ik een half jaar stage in Zuid-Afrika. Ik gaf er onder andere yogalessen in townships. Een leuke tijd, waarin ik verliefd werd op het land, dus na mijn studie ging ik in 2018 terug. Enthousiast bezocht ik iedereen die ik kende, zo ook een vriend die in een surfshop werkte. Hij deed heel uitbundig, ik denk dat hij indruk op mij probeerde te maken. Maar eigenlijk had ik weinig oog voor hem. Ik vond zijn collega Duke, die rustig zijn thee zat te drinken en vriendelijk naar me glimlachte, veel interessanter. Ik voelde me direct op mijn gemak bij hem. Een paar dagen later gingen we met een groepje naar een markt. Door omstandigheden zegde iedereen af, behalve Duke. Daar gingen we dus, met z'n tweeën. Het was een leuke dag,

maar het was niet zo dat er een bepaalde spanning tussen ons was. We waren gewoon relaxed met elkaar, als vrienden. Dus daarna spraken we vaker af. Pas toen Duke in de bioscoop een keer zijn hand op mijn knie legde, sprong de vonk over. Toch zoenden we pas twee weken

'Zijn verblijfsvergunning was het mooiste cadeau dat we konden krijgen'

later, omdat we het allebei rustig aan wilden doen. Verliefd als we vanaf dat moment waren, zagen we elkaar daarna elke dag, tot mijn visum na drie maanden verliep: ik moest terug naar Nederland. Maar al een maand daarna reisde ik opnieuw naar Zuid-Afrika, om samen met

Duke een roadtrip van drie weken te maken. Het liefst bleef ik voor altijd bij hem, maar na afloop moest ik echt terug naar huis om te gaan werken. Onze langeafstandsrelatie viel ons allebei zwaar. Door elke dag te videobellen, leefden we wel als stel: Duke en ik kookten samen en keken zelfs series met elkaar, maar wel op afstand. Dat Dukes aanvraag voor een verblijfsvergunning in Nederland in 2020 werd goedgekeurd, was het mooiste cadeau dat we konden krijgen. Nu wonen we al bijna drie jaar samen. Duke werkt als docent op een internationale school. Ooit hoop ik te emigreren naar Zuid-Afrika, maar voor Duke hoeft dat niet per se. Hij kan overal wonen, zegt hij, zolang we maar samen zijn. En dat is voor mij eigenlijk ook het allerbelangrijkste."

